

i Haandværkerlære. Regne vi en aarlig Afgang af 10 Elever, hvilket vist vil være det normale, og sætte vi Læretiden til 4 Aar, bliver det 40 Elever om Aaret at støtte i Læretiden, altsaa kun 15 Kr. om Aaret til hver Elev, hvilket er ganske utilstrækkeligt. Nu vil ganske vist enhver Kommune efter Lovforslaget kunne bidrage til den døvstummes Faguddannelse, naar den døvstomme er anbragt i kontrolleret Familiepleje, men de skulle ikke gøre det. Jeg haaber, at den Tid ikke er fjern, da Stat og Kommune paatage sig den fulde Forpligtelse til at give døvstomme praktisk Uddannelse, naar Forsørgeren ikke selv evner det, thi kun naar en saadan Forpligtelse foreligger, ville Døvstummeanstalterne være i Stand til at indrette en Ordning, hvor de kunne paatage sig den fulde Ansvar saavel for Plejehjemmets Godhed som for Uddannelsens Forsvarlighed. Hvis man havde Sikkerhed for Udredelsen af disse Udgifter til Uddannelsen, kunde der for de mandlige døvstummes Vedkommende etableres Fagskoler med dertil hørende Lærlingehjem i Lighed med de Arbejdsskoler, som vi her i København have for døvstumme Piger.

Skal imidlertid Tilsynet med de døvstomme, der ere anbragte i kontrolleret Familiepleje, være nogenlunde effektivt, ville Rejser fra de forskellige Anstalter blive nødvendige, dels for at Lærerne ved personlig Tilstedeværelse kunne undersøge Plejehjemmets Betingelser for at kunne opdrage de døvstomme, dels for at Lærerne kunne kontrollere Arbejdets Udvikling, og dels for at de ved Henvendelse til dertil egnede Folk kunne skaffe Tillidsmænd, der kunne tjene som Mellemlid mellem Institutterne og Lærehjemmene. Imidlertid ville disse Rejser medføre nogle Udgifter. Jeg mener derfor, at der i Lighed med, hvad der foreslaas for Aandssvageanstalterne, bør bevilges en vis Sum for hvert enkelt Døvstummeinstitut til Inspektionsrejser. Jeg tror, at disse Rejser ville faa stor Betydning, idet de i mange Tilfælde ville kunne virke hindrende og beroligende overfor de Uoverensstemmelser og Misforstaaelser, der ganske naturligt ofte finde Sted mellem en hørende Mester og en døvstum Lærling. Og jeg tror ogsaa, man i Realiteten i det lange Løb vil spare

Penge ved at give en saadan Bevilling, idet man vil kunne opnaa en Betyggelse mod den evindelige Trang til Forandring i Faguddannelse og den evindelige Skiften Mester, der er saa karakteristisk for de døvstomme, og som desværre ofte afføder en vagabonderende Tilbøjelighed hos dem.

Under Forhandlingerne i Samlingen 1903—04 blev der i Landstinget fremført Ønske om, at Staten skulde overtage en Del af Udgifterne ved Underholdet af de trængende, der omtales i Fattiglovens § 61. Ifølge Bemærkningerne til Lovforslaget har dette Spørgsmaal ogsaa nu været optaget til Undersøgelse, men man har ikke fundet tilstrækkelig Grund til at fravige den gældende Ordning. Dette beklager jeg. Ganske vist finder en Fordeling af Udgifterne ofte Sted paa en større Kreds. Saaledes bæres f. Eks. Udgifterne til døvstummes Ophold paa Institutterne af Amtsfattiggasserne for Landets Vedkommende, men i Byerne skal Kæmnerkassen udrede denne Udgift, og det er vist en Undtagelse, at flere Byer i et Amt slutte sig sammen om en Fordeling af disse Udgifter. I Regelen overlade de vist den mer eller mindre tilfældige Opholdskommune at betale for de døvstummes Ophold paa Institutterne. For de mindre Købstadkommuners Vedkommende kan denne Ordning derfor virke i høj Grad tyngende paa Budgettet.

Skønt jeg altsaa kunde ønske, at Lovforslaget var mere omfattende, mener jeg dog, at det vil medføre betydelige Fremskridt fremfor de nuværende Bestemmelser, og jeg takker derfor den højtærede Indenrigsminister, fordi han er fremkommen med det.

K. Pedersen: Dette Lovforslag er jo et Skridt frem i Retning af en mere human Fattiglovgivning. Vi have beskæftiget os med denne Sag en Gang før, siden Fattigloven af 1891 udkom. Det gaar mere og mere op for Befolkningen, lige som det gaar op for dette Tings Medlemmer, at der blandt de Folk, der faa aarlig Fattighjælp, er flere, der ere lige saa værdige i enhver Henseende som de, der komme ind under Alderdomsunderstøttelsesloven. Derfor kræves det ogsaa mer og mer, at man ad Lovgivningsmagtens Vej bør forsøge paa at gennemføre saadanne